

– TAÐ SNÝR SEG UM AT FÁÁ TAÐ BESTA FRAM

– EG HALDI IKKI TAÐ SKAL SNÚGVA SEG UM AT **BROYTA ÚTSJÓND**. **ENDAMÁLID** MÁ VERA AT FÁA EINA **BETRI ÚTGÁVU** AV TÆR SJÁLVUM FRAM, SIGUR **50 ÁRA** GAMLA **ELNA JOHANNESSEN**, SUM **TRÍGGJAR** FERÐIR HEVUR FINGIÐ **VAKURLEIKAVIÐGERÐIR**.



VAKURLEIKAVIÐGERÐIR

Barbara Holm
barbara@söialurinn.fo

At fáa sær eina vakurleikaviðgerð ella báðar tvær er eingin synd. Tað heldur í øllum førum ikki 50 ára gamla Elna Johannesen, sum fekk sína fyrstu viðgerð fyri yvir 20 árum síðani.

Tað var ein erlig viðmerking frá tveimum skúlanæmingum, sum fekk Elnu Johannesen til at leita sær eftir hjálp.

Sum barn og ung var Elna púra nøgd við sína útsjónd. Hon hugsaði ikki um útsjóndina, fyrr enn hon gjørdist tannáringur, og tvær gentur viðmerktu "sum handan gentan hevur stóra nös".

– Eg fór heim, og speglaði mær frá øllum síðum, og fann útav, at tað passaði. Eg hevði veruliga eina ótrúliga stóra nös, sigur Elna.

Síðani tann dagin royndi Elna at gera alt fyri at fjala sína nös. Hon fór at lesa til sjúkrasystur og flutti til Havnar, men upp ígjøgnum øll ungdómsárini syrgdi hon fyri, at eingin sá á hana frá síðuni, tí so sást tann stóra nös.

– Tað var ein álvarsamur trupulleiki fyri meg, og eg hevði lítið sjálvsálit orsaka av hesari stóru nösini, sigur Elna Johannesen.

Ein dagin, tá Elna vitjaði í Keypmannahavn, fór hon inn í ein handil at royna klæði, og í skiftirúminum sá hon seg sjálva frá øllum síðum.

– Eg hugsaði "nú kann vera nóg mikið við hesari nösini", sigur Elna.

Hon skundaði sær at ringja til eitt privat sjúkrahús í Keypmannahavn, og eina viku seinna hevði hon verið undir skurð og fingið munandi minni nös.

– Tá eg kom heim aftur varnaðist eg, at fleiri byrjaðu at viðmerkja mína útsjónd. Tey hildu eg sá gott út, uttan veruliga at síggja hvat var øðrvísi. Men eg haldi tað var mitt sjálvsálit, sum bara bleiv nógv betur, greiður Elna Johannesen frá.

Vil ikki hava stein deytt andlit

Meðan nasaviðgerðin veruliga broytti sjálvsmyndina og sjálvsálitið hjá Elnu, so hevur hon eisini fingið tvær smærri viðgerðir, sum ikki hava havt somu ávirkan á hana.

Talan er um restalyn innspræning millum eygnabryrjar og millum nasagluggarnar og munnin, og hendan viðgerðin javnar út rúkkur.

– Eg fældi fyri nøkrum árum síðani, at eg sá so óð út, tí rúkkurnar millum eygnabryrjar vóru so ógvusligar, greiður Elna frá.

Hon hugsaði seg aftur um, og hesa-

ferð gjørdi hon av, at hon heldur vildi keypa sær vakrari útsjónd, enn at keypa sær klæðir ella okkurt annað.

Hesar viðgerðir er Elna eisini glað fyri, men hon er tó varin við júst restalyn innspræningum, tí tað kann gerast ov nógv av tí góða.

– Eg minnst eg var til eina veitslu uttanlands fyri nøkrum árum síðani, og har vóru nógv ríkfólk til staðar. Fleiri teirra sóu út sum, at tey høvdu púra deytt andlit, sigur Elna Johannesen.

Og júst hesum er Elna varin við. Hon vísir á, at hon ikki ynskir at taka burtur øll tekin um aldur, men bert ynskir at gera nakað við tey viðurskifti, sum hon er hørm um.

Viðmæla øllum at gera tað við máta

Elna Johannesen er sannførd um, at pengarnir hon hevur nýtt til vakurleikaviðgerðir, vóru væl brúktir. Hon hevur ongantíð angrað sínar viðgerðir, men er samstundis fortalari fyri, at fólk ansa sær við slíkum.

Elna arbeiðir sum sjúkrasystur hjá kommunulækna í Eysturoynni, og her hevði hon ikki ivast í at rátt fólk til at ganga hesa leið.

– Um fólk hava eitt hvørt, sum tey eru ógvuliga hørm um, so haldi eg avgjørt tey skulu gera nakað við tað. Men tað skal sjálvandi vera við máta, og allir

smálutir skulu ikki rættast uppá, sigur Elna.

Hon heldur, at miðlarnir í dag føra við sær, at hægri krøv vera sett til kvinnur og menn.

– Vit skulu altíð vera vøkur og fullkomin í øllum lívsins samanhangum, men hvør er í veruleikanum tað, spyr Elna.

Hon heldur, at tað eigur at vera aldursmark á nær fólk kunnu fáa sær ávísar viðgerðir, sum til dømis tær, sum taka burtur rúkkur.

– Tá eg síggi ungar gentur í 20'unum fáa sær restalyn í andlitið, so harmist eg teirra vegna. Tað er ikki rætt, tí um tær gera slíkt í so ungum aldri, so kunnu vit bara stúra fyri hvar tað endar, sigur Elna.

Hon vísir á, at slíkt má gerast við máta, tí fært tú restalyn innspræningar nóg ofta, so gloymir tú hvussu tú sært út, og byrjar at varnast skeivleikar um alt andlitið.

– Tað eru nógv dømi um kvinnur, sum byrjaðu varliga, men síðani finga eitt mishátt andlit uttan lív, vísir Elna Johannesen á.

Tó er hon sannførd um, at tað er eingin orsök at liva eitt lív við skeivleikum, sum ávirka teg í gerandisdegnum.

– Er okkurt tú brennur fyri at broyta, so er bara at leypa úti tað, heldur Elna Johannesen.